

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 22 maja 2019 r.,
sprawy **K. B.**
skazanego z art. 207 § 1 k.k. i inne
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w R.
z dnia 7 grudnia 2017 r., sygn. akt II Ka [...],
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w L.
z dnia 10 stycznia 2017 r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,
2. zwolnić skazanego **K. B.** od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego,
3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata **P. Ś.** – Kancelaria Adwokacka w R. kwotę **442,80 zł** (czterystu czterdziestu dwóch złotych osiemdziesięciu groszy), w tym **23% VAT**, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w L. wyrokiem z dnia 10 stycznia 2017 r. w sprawie II K [...] uznał oskarżonego **K. B.** za winnego tego, że:

1. w okresie od października 2010 r. do lipca 2016 r. w K. powiatu I. znęcał się fizycznie i psychicznie nad żoną **J. B.** i synem **P. B.** w ten sposób, że będąc

pod działaniem alkoholu wszczynał awantury domowe, podczas których popychając naruszał ich nietykalność cielesną, wyzywał słowami wulgarnymi, zakłócał spoczynek nocny, tj. przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 207 § 1 k.k. skazał go na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

2. w dniu 1 lipca 2016r. w K. powiatu I. znajdując się w stanie nietrzeźwości (I - badanie 2,03 promila alkoholu w wydychanym powietrzu) prowadził samochód osobowy marki O. o nr rej. [...] w ruchu lądowym, przy czym przestępstwa dopuścił się będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości i w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 19 listopada 2015 r., sygn. akt III K [...], w związku ze skazaniem za przestępstwo, tj. przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 178a § 4 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 4 k.k. skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

W miejsce orzeczonych kar jednostkowych, na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres zatrzymania od dnia 1 lipca 2016 r., godz. 11.30 do dnia 2 lipca 2016 r., godz. 10.50, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 42 § 2 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 lat, zaś na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w wysokości 5.000 złotych.

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł oskarżyciel publiczny, który zaskarżając go w części dotyczącej orzeczenia o zakazie prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym oraz świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, na niekorzyść, zarzucił:

„I. obrażę przepisów prawa materialnego tj.:

1. art. 42 § 2 k.k. i art. 42 § 3 k.k. - przez błędne zastosowanie przepisu art. 42 § 2 k.k. i orzeczenie wobec oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 lat i niezastosowanie - w sytuacji zarzucenia oskarżonemu popełnienia przestępstwa określonego w art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 178a § 4 k.k. - przepisu art. 42 § 3 k.k. - tj. orzeczenia wobec oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym dożywotnio;
2. art. 43 a § 2 k.k. - poprzez błędne orzeczenie wobec oskarżonego świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 5.000 zł, zamiast orzeczenia tego świadczenia w wysokości co najmniej 10.000 złotych.

Prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części przez orzeczenie wobec oskarżonego K. B. - na podstawie art. 42 § 3 k.k. - zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym dożywotnio, oraz orzeczenie na podstawie art. 43a § 2 k.k. od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenia pieniężnego w wysokości 10.000 złotych.

We wniesionej apelacji oskarżony, zaskarżając wyrok Sądu Rejonowego w całości, zarzucił:

„1. Obrazę prawa procesowego, tj.:

- art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie zgromadzonego materiału dowodowego w sposób dowolny i przyjęcie, że zeznania jednego tylko świadka, który nie jest jednym z domowników oskarżonego tj. P. S. co do okoliczności zachowania się oskarżonego w stosunku do pokrzywdzonych wskazują, że oskarżony w okresie od października 2010 r. do lipca 2016 r. znęcał się fizycznie i psychicznie nad żoną J. B. i synem P. B.,
- art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnie oceny zeznań świadka P. S., że oskarżony znęcał się nad żoną i synem fizycznie podczas gdy w/w świadek w żaden sposób nie potwierdził, aby miało miejsce znęcanie się fizyczne nad członkami rodziny,
- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie oceny zgromadzonego materiału w sposób dowolny tj. zeznań świadków R. K., K. P. podczas gdy ci

świadkowie w żaden sposób nie potwierdzają aby mieli wiedzę, aby oskarżony znęcał się fizycznie i psychicznie nad żoną i synem,

- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez przeprowadzenie dowolnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego i w konsekwencji dokonania błędnego ustalenia stanu faktycznego polegającego, że oskarżony od października 2010 r. znęcał się psychicznie fizycznie nad żoną i synem, podczas gdy z zeznań wszystkich świadków nie wynika, aby mieli wiedzę o tym fakcie i początkach jego zaistnienia. Poprzez przeprowadzenie oceny dowodów w sposób dowolny sąd orzekający błędnie ustalił stan faktyczny i przyjął, że oskarżony w okresie do października 2010 r. do lipca 2016 r. znęcał się fizycznie i psychicznie nad żoną J. B. i synem P. B. podczas gdy zgromadzone materiały dowodowe tego nie wskazują. Błędnie ustalony stan faktyczny doprowadził do przypisania oskarżonemu przestępstwa z art. 207 k.k. pomimo nie wykazania w ustalonym stanie faktycznym przesłanek do jego zastosowania.

Z ostrożności procesowej na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. oraz art. 438 pkt 1 k.p.k. (...) naruszenie prawa materialnego tj.:

- art. 207 § 1 k.k. poprzez jego zastosowanie, podczas gdy zachowanie oskarżonego w stosunku do żony i syna nie wyczerpało znamion znęcania się fizycznego i psychicznego o czym wskazuje brak oskarżenia w/w osób jak również brak wcześniejszych jakiejkolwiek interwencji w miejscu zamieszkania organa ścigania w tym również brak dowodów zeznań świadków sąsiadów obciążających oskarżonego niewłaściwym zachowaniem w stosunku do osób najbliższych.”

Zaskarżając wyrok Sądu Rejonowego w zakresie przypisania popełnienia czynu z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 178a § 4 k.k., na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. oraz art. 438 pkt. 2 i 3 k.p.k. zarzucił:

„1. obrazę prawa procesowego tj:

- art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 9 § 1 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z urzędu z opinii biegłego toksykologa, podczas gdy owa opinia miała by dla sprawy istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy tj. wykazanie czy oskarżony podczas rzekomo prowadzenia samochodu w dniu 1 lipca 2016 r. znajdował się w stanie nietrzeźwości. Nie przeprowadzenie w/w

dowodu miało istotny wpływ na błędnie dokonanie ustalonego stanu faktycznego w którym nie wskazano o której godzinie i jaki stan nietrzeźwości występował u oskarżonego, nadto czy był trzeźwy w chwili prowadzenia pojazdu, czy popełnił wykroczenie czy inne przestępstwo,

- art. 337 § 1 k.p.k. w zw. z art. 332 § 1 pkt. 2 k.p.k. w zw. a art. 410 k.p.k. poprzez niezwrócenie oskarżycielowi publicznemu aktu oskarżenia do uzupełnienia braku formalnego aktu oskarżenia, w którym nie wskazano dokładnego czasu tj. godzinę popełnia zarzucanego oskarżonemu czynu, dokładnego stanu nietrzeźwości oskarżonego i w jakim czasie, dokładnego miejsca popełnionego czynu tj. czy poruszał się pojazdem po drodze publicznej czy innej, jaki odcinek pokonał oskarżony i w jakim czasie. Powyższe uchybienia niewątpliwie przeniknęły do postępowania sądowego, które nie zostały konwalidowane i tym samym miały wpływ na błędne ustalenie stanu faktycznego co doprowadziło do wydania orzeczenia na nie wszystkich okolicznościach ujawnionych w toku rozprawy głównej i mały wpływ na wyrok,
- art. 5 § 2 k.p.k. poprzez błędne jego niezastosowanie, podczas gdy pojawiły się w sprawie istotne wątpliwości dotyczące prowadzenia przez oskarżonego pojazdu samochodowego w dniu 1 lipca 2016 r. w stanie nietrzeźwości, z których wynika, że żaden z przesłuchanych świadków podczas rozprawy głównej nie zeznał aby widział, że oskarżony wszedł i pojechał samochodem. Naruszenie powyższej zasady pomimo ujawnionych wątpliwości miało istotny wpływ na późniejsze błędne ustalenia faktyczne i w konsekwencji uznania oskarżonego winnym czynu z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 178a § 4 k.k.
- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego tj. zeznań świadków na rozprawie głównej tj. P. S., R. K., K. P. którzy nie potwierdzili aby widzieli, że oskarżony w dniu 1 lipca 2016 r. prowadził pojazd w stanie nietrzeźwości i tym samym oparcie orzeczenie przez Sąd orzekający na okolicznościach nie ujawnionych w toku rozprawy głównej co w ewidentny sposób miało wpływ na błędne ustalenia faktyczne i w konsekwencji dokonania analizy oceny dowodów jedynie z etapu postępowania przygotowawczego,

- art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej oceny zeznań świadków R. K. i K. J. i nie danie wiary ich zeznaniom złożonych bezpośrednio na rozprawie głównej, którzy nie potwierdzili aby widzieli oskarżonego w dniu 1 lipca 2016 r. prowadził pojazd mechaniczny i w konsekwencji oparcie błędnego ustalenia stanu faktycznego i tym samym uznanie oskarżonego winnego zarzucanego mu czynu (...),
- art. 192 § 2 k.p.k. poprzez nieprzesłuchanie świadka R. K. z udziałem biegłego lekarza psychologa, podczas gdy oskarżony w toku postępowania sądowego zwrócił uwagę Sądowi orzekającemu, że w/w świadek ma problemy zdrowotne z pamięcią, miał udar mózgu, a jego zachowanie wskazywało, że jego zeznania złożone w postępowaniu przygotowawczym mogło mieć wpływ z jego problemami zdrowotnymi,
- art. 413 § 2 pkt. 1 k.p.k. poprzez nieokreślenie dokładnego przypisanego oskarżonemu czynu polegający na braku przyjęcia jaki rzeczywisty stan nietrzeźwości występował u oskarżonego w chwili popełniania zarzucanego mu czynu oraz braku określenia czy oskarżony poruszał się na drodze publicznej, czy innej oraz w jakim czasie."

Na zakończenie skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uznanie go za niewinnego przypisanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego w wyroku w całości i przekazanie Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy, po rozpoznaniu wniesionych apelacji, wyrokiem z dnia 7 grudnia 2017 r., sygn. akt II Ka [...], zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- I. uchylił orzeczenie o karze łącznej,
- II. w granicach czynu z art. 207 § 1 k.k. oskarżonego K. B. uznał za winnego, tego że w okresie od sierpnia 2014 r. do 1 lipca 2016 r. znęcał się psychicznie nad żoną J. B. i synem P. B., w ten sposób, że wszczynał awantury podczas których wyzywał ich słowami wulgarnymi, poniżał i zakłócał spokój, tj. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. i za to na podstawie powołanego przepisu skazał go na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności,
- III. podstawą środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów uczynił art. 42 par 3 k.k. i orzekł go dożywotnio,

- IV. podwyższył świadczenie pieniężne do kwoty 10.000 zł,
- V. orzekł karę łączną 7 miesięcy pozbawienia wolności,
- VI. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Z rozstrzygnięciem Sądu Okręgowego nie zgodził się obrońca skazanego, który zaskarżając wyrok w całości podniósł w kasacji zarzut rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego:

„1) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nienależyte rozpoznanie przez Sąd Odwoławczy zarzutów wskazanych w apelacji skazanego w odniesieniu do czynu zarzucanego w punkcie I aktu oskarżenia, wskazujących na naruszenie przez Sąd pierwszej instancji art. 7 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., tj. oceny materiału dowodowego z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów, bez wszechstronnej i wnikliwej jego analizy z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań doświadczenia życiowego w zakresie, w jakim Sąd pierwszej instancji dokonał oceny zeznań świadków, w szczególności zeznań P. S. i przyjął na tej podstawie, że skazany swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. chociaż z zeznań tych wynika, w szczególności, że:

- a/ skazany nie stosował przemocy fizycznej wobec żony J. B. i syna P. B. (co zauważył zresztą Sąd Odwoławczy dokonując zmiany opisu czynu zarzucanego w punkcie I aktu oskarżenia),
- b/ wyzwiska kierowane przez skazanego w stosunku do członków rodziny miały charakter zniewagi, a nie znęcania się psychicznego („głupie zaczepki „wy prostytutki, fałszywce”, „spierdalaj, wypierdalajcie z domu”, „tu kurwo”),
- c/ zeznania P. S. złożone na rozprawie (k. 17) w zakresie dotyczącym zarzutu znęcania się, składają się z 4 zdań, w których potwierdza ona jedynie, że zdarzało się, iż skazany kierował w stosunku do członków rodziny słowa powszechnie uznane za obelżywe: „ty kurwo”, w pozostałym zakresie świadek wspomina jedynie o awanturach, nie wyjaśniając bliżej jaki miały one przebieg i czy można je uznać za element znęcania, czy też tylko za zwykłe domowe kłótnie,
- d/ przeważająca część zeznań świadków dotyczy zdarzenia z dnia 1 lipca 2016 r., stanowiącego czyn zarzucany w punkcie II aktu oskarżenia, natomiast

w zakresie przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. zeznania te nie są wystarczające, aby uznać, że zachowanie się skazanego wyczerpywało znamiona znęcania się, co miało istotny wpływ na rozstrzygnięcie, ponieważ w przypadku prawidłowej oceny zgromadzonego materiału dowodowego Sąd powinien przyjąć, że zachowanie skazanego wyczerpywało wyłącznie znamiona przestępstwa określonego art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

2) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez zaniechanie rzetelnego i pełnego rozpoznania zarzutów wskazanych w apelacji skazanego w odniesieniu do czynu zarzucanego w punkcie II aktu oskarżenia, w ten sposób, że Sąd Odwoławczy, odniósł się do tych zarzutów pobieżnie i ogólnikowo bez merytorycznego zbadania zarzucanych uchybień, opierając argumentację motywów wyroku na powierzchownych ustaleniach i ograniczył się de facto jedynie do stwierdzenia trafności wniosków Sądu pierwszej instancji, jednocześnie w sposób niedostateczny wskazując w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia podstawy dla uznania za niezasadne zarzutów apelacyjnych, których to uchybień Sąd Odwoławczy dopuścił się w ten sposób, że:

- a/ dokonał dowolnej oceny stanu trzeźwości skazanego w chwili rzekomego popełnienia przez niego przestępstwa w zakresie toksykologii nie mając specjalistycznej wiedzy oraz w związku z istniejącymi wątpliwościami wynikającymi ze zgromadzonego materiału dowodowego co do kwalifikacji prawnej czynu (nie wyrażone wprost w zarzutach apelacji skazanego, ale w uzasadnieniu apelacji),
- b/ wbrew art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 9 § 1 k.p.k. nie przeprowadził dowodu z urzędu z opinii biegłego toksykologa, podczas gdy owa opinia miałaby dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie tj. wykazanie czy skazany w momencie zarzucanego czynu w dniu 1 lipca 2016 r. znajdował się w stanie nietrzeźwości, jednocześnie akceptując ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji poczynione bez wiadomości specjalnych,
- c/ wbrew art. 337 § 1 k.p.k. w zw. z art. 332 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. nie dokonał zwrotu oskarżycielowi publicznemu aktu oskarżenia do uzupełnienia braku formalnego aktu oskarżenia, w którym nie wskazano dokładnego czasu tj. godziny popełnienia zarzucanego czynu, dokładnego stanu nietrzeźwości,

dokładnego miejsca popełnionego czynu, co miało wpływ na błędne ustalenie stanu faktycznego zdarzenia;

d/ wbrew art. 5 § 2 k.p.k., gdy pojawiły się w sprawie istotne wątpliwości dotyczące prowadzenia przez skazanego pojazdu samochodowego w dniu 1 lipca 2016 r. w stanie nietrzeźwości, które nie dawały się usunąć, Sąd nie rozstrzygnął ich na korzyść skazanego.”

W następstwie tych zarzutów skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w R..

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 519 k.p.k., kasacja może być wniesiona od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie, a zarzuty w niej podniesione nie mogą wprost kwestionować ustaleń faktycznych, bowiem kasacja, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (art. 523 § 1 k.p.k.).

Lektura uzasadnienia orzeczenia Sądu odwoławczego nie potwierdziła stawianych w kasacji zarzutów.

Nie sposób w rozpoznawanej sprawie uznać, aby Sąd Okręgowy w R. w ogóle nie rozważył wniosków i zarzutów podniesionych w apelacji albo nie wyjaśnił zajętego przez siebie stanowiska. Należy bowiem pamiętać, że o naruszeniu art. 433 § 2 k.p.k. można mówić wtedy, gdy sąd w ogóle nie rozważy wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, zaś o naruszeniu art. 457 § 3 k.p.k. - gdy w uzasadnieniu wyroku nie zostanie zawarta argumentacja odnośnie do określonego potraktowania zarzutów i wniosków apelacji, a więc wtedy, gdy sąd uznając zarzuty apelacji za zasadne lub niezasadne, nie wyjaśni swojego stanowiska, ewentualnie przedstawiona argumentacja będzie zawierała braki (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2018 roku, sygn. II KK 118/18, LEX nr 2508582).

W rozpoznawanej stanowisko obrońcy nie wpływa w żadnej mierze na dokonaną w postępowaniu apelacyjnym ocenę zaskarżonego rozstrzygnięcia, którą należy uznać za prawidłową i wyczerpującą oraz czyniącą zadość obowiązującym regulacjom prawnym.

Odnosząc się do podnoszonych w kasacji zarzutów stwierdzić należy, że:

1. zarzut z pkt 1 sprowadza się do zanegowania oceny dowodu z zeznań świadka P. S., narzeczonej P. B. – syna skazanego. Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd odwoławczy uznał, iż ocena zeznań świadka dokonana przez Sąd Rejonowy jest prawidłowa. Z zeznań tych bezspornie wynika, iż wymieniona, przebywając w domu skazanego od sierpnia 2014 r. była świadkiem wszczynania przez niego awantur, w czasie których wyzywał żonę i syna słowami wulgarnymi, poniżał i zakłócał spokój. Przesłuchiwana na rozprawie głównej świadek potwierdziła odczytane jej zeznania z k.5-8, w których mówiła o wyzwiskach, wszczynaniu awantur, hałasowaniu i zakłócaniu spokoju. Sąd Rejonowy, a za nim Sąd odwoławczy uznał te zeznania za wiarygodne, mimo niepewnych wypowiedzi z postępowania pierwszoinstancyjnego. Niewątpliwie rację miał Sąd, gdy poddając analizie zeznania świadka P. S. z rozprawy głównej zauważył, iż w związku ze skorzystaniem przez pokrzywdzonych z prawa do odmowy zeznań, pozostali świadkowie, w tym i P. S., próbowali wycofać się z wersji podanych na Policji.

W kategoriach nieporozumienia należy traktować zarzut z pkt 1a kasacji, skoro Sąd Okręgowy zmieniając opis czynu zarzucanego skazanemu, nie przyjął, iż skazany stosował przemoc fizyczną wobec żony i syna.

Także za wiarygodne Sąd uznał zeznania P. S. w zakresie, w jakim podała, iż widziała jak skazany dwukrotnie rano w dniu zdarzenia wyjeżdżał z posesji. Wprawdzie przed Sądem sprostowała odczytane jej zeznania, mówiąc iż nie jest pewna „czy to ojciec P. jeździł tym samochodem wieczorem i później rano, gdyż ja nie widziałam kto był za kierownicą” (k.107v w zw. z k. 5-8), jednak jak zasadnie podkreślił Sąd Rejonowy, wycofywanie się przez świadka z wersji podanej w postępowaniu przygotowawczy spowodowane było postawą pokrzywdzonych, którzy odmówili składania zeznań. Świadek takiego uprawnienia nie miała, a skoro pokrzywdzeni nie chcieli obciążać skazanego, to i ona nie widziała powodu,

dlaczego miałyby to robić, chociaż jak zauważył Sąd Rejonowy „wykazała się większą szczerością niż sąsiedzi stron” (k.5 uzasadnienia SR).

2. jak zasadnie zauważył Sąd Okręgowy, brak było podstaw do przeprowadzania z urzędu dowodu z opinii biegłego toksykologa co do stanu nietrzeźwości skazanego, skoro z przeprowadzonych badań urządzeniem kontrolno - pomiarowym wynikało, iż w czasie trzykrotnych pomiarów uzyskano poniższe wyniki: godz.11:52 - 2,03‰, godz. 12:22 – 1,94 ‰ a o godz. 12:57 – 1,78‰ (k.11), co oznacza, iż w czasie tych badań skazany znajdował się w fazie eliminacji alkoholu. Z ustaleń dokonanych przez Sąd Rejonowy, a zaaprobowanych przez Sąd drugiej instancji, nie wynika aby skazany spożywał alkohol po tym jak prowadził samochód (takiej okoliczności nie podawał ani na etapie postępowania przygotowawczego, ani przez Sądem).

Sąd Odwoławczy na k. 6 uzasadnienia wyroku odniósł się także do podniesionego w apelacji zarzutu niezwrócenia oskarżycielowi publicznemu aktu oskarżenia celem podania dokładnego: czasu popełnienia zarzucanego skazanemu czynu, stanu nietrzeźwości i miejsca jego popełnienia. Przepięstwo z art. 178a § 1 k.k. może popełnić osoba, która znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym. Prokurator określił miejsce popełnienia zarzucanego skazanemu czynu na miejscowość K.. Należy pamiętać, że „ruchem lądowym” jest nie tylko ruch na drogach publicznych, w strefach zamieszkania, lecz także ruch w miejscach dostępnych dla powszechnego użytku. Fakt, iż zarzut nie precyzuje, gdzie w K. poruszał się samochodem skazany, nie ma wpływu na kwalifikację prawną czynu w związku z dokonanymi ustaleniami - świadek R. K. widział jak skazany z drogi wojewódzkiej skręcił w lewo w drogę boczną (zeznania z postępowania przygotowawczego, które Sąd ocenił i uznał za jasne, szczere i wiarygodne). Jak wcześniej wskazano, stan nietrzeźwości skazanego wynikał z przeprowadzonych badań, które nie były przez strony kwestionowane.

Niezasadny jest również zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. Przypomnieć należy, że wątpliwości występujące w sprawie należy uwzględniać na korzyść oskarżonego dopiero wówczas, gdy nie można ich rozstrzygnąć przy pomocy narzędzi, jakimi dysponuje sąd, a więc zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, ewentualnie przez kontynuowanie

postępowania dowodowego. Sam fakt ich istnienia, wynikający z rozbieżności w materiale dowodowym (wyjaśnienia skazanego K. B. i zeznania świadków P. S. i R. K.), nie może automatycznie skutkować interpretacją ich na korzyść oskarżonego. Reguła postępowania wynikająca z art. 5 § 2 k.p.k. adresowana jest do organu procesowego. Do jej naruszenia dochodzi wówczas, gdy organ ten poweźmie niedające się usunąć wątpliwości i nie rozstrzygnie ich na korzyść oskarżonego. Rozpoznające w sprawie Sądy nie powzięły takich wątpliwości, zatem do naruszenia reguły in dubio pro reo dojść nie mogło

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

a